

Vaia una comèdia!

El candidat regionalista En Josep M.ª Trias, publica en el periòdic «Gent d'Ara» un article de tons llastimosos, presentant-se com una víctima a la qual nosaltres volem portar al sacrifici. I de tal faisò, parla de si vol provocar-se l'atemptat personal, per la senzilla raó d'haver posat de manifest les seves artimanyes burdes i grolleres per demés.

Es impropï d'un jove catèdràtic, encara que ja vell polític, l'argumentar en la forma que ho fa En Josep M.ª Trias.

EL DEMÒCRATA, és dir, tots i cada un dels que escrivim aquest periòdic, som els responsables del sold en el que es feia esment de les fulles repartides i en les quals s'amenaçava a determinada persona com a son autor anònim, i és una petulantciainexplicable, referir-se a motius d'agraïment que, pel sol fet de retreure'ls, cas de ésser certs, retrariarien de cos enter a qui s'esmera en aparèixer pròdig.

Perquè a nosaltres no ens plau l'ofici de redemptors, no tenim de fer mèrits davant de la organització obrera—única en nostra ciutat—a la qual considerem de major edat per a tractar d'orientar-la; i pel motiu d'ésser *única*, no podem acusar als senyors Riba i Trias de que «anessim a provocar la sagnant lluita entre els obrers dels dos Sindicats» a la qual tontament al·ludeix el senyor Trias de Bes.

Acusavem, i mantenim l'acusació, de que obeïa a una maniobra política l'haver-se repartit les tals fulles, per la senzilla raó de que *les repartien* els agents que tenen els regionalistes en aquesta ciutat per a aitals menesters.

Ho vol més clar, el senyor Trias?

I per a que tothom conegui el seu procedir ho repetim ben alt.

Camí del triomf

Temps ha és cosa que hom dona per descomptada que en les eleccions del dia 29 serà reelegit diputat a Corts el cabdill de la Coalició liberal demòcrata i autonomista, En Francisco Torras Villà. Cap fet s'ha produït, de caràcter sentimental, que pugui moure als electors a manifestar-se en contra del qui fins ara, d'ençà que fou elevat a la representació parlamentària, ha tingut com únic ideal el d'ésser útil a l'engrandiment i prosperitat d'aquest tros de la terra catalana, d'on és fill. Al revés, cada dia s'han palesat més i més els odis i les rancúnies que inspiren la política dels nostres adversaris. Cada dia s'ha vist més clarament la buidor de certes propagandes, inspirades solament per l'odi i pagades per aquells a qui ha posat al descobert el nostre amic, denunciant la immoralitat de llur actuació pública.

Per això en tots els pobles que aquests dies havem visitat hi viu ferm, potent, el desig de demostrar que en el Vallès no hi nia la ingràtitut. Arreu de la nostra comarca, en tots els indrets d'aquest districte, creix l'onada d'entusiasme, que el dia 29 es traduirà en una esclatant victòria, afirmant d'una manera concreta i categòrica la voluntat d'un poble que vol créixer i desenrotllar la seva riquesa.

I és que cada hù fa pàtria a la seva manera. Els granollerins i els fills tots del Vallès, saben bé que per a honorar a sa mare, a Catalunya, cal demostrar-ho amb fets, i no amb paraules, i tots volen ésser a la lluita per a foragitar de la nostra terra als forasters que venen aquí amb el fuet a la mà, amb l'encàrrec d'atropellar als qui no fan acatament als grans financers que tothora eixorden amb son mentit amor a la Pàtria Catalana.

Per Catalunya, el Vallès, tot el Vallès, vo-

tarà la candidatura del fill de nostra ciutat, En Francisco Torras Villà

Aquest optimisme, recollit en tots els pobles, ens omple de goig i volam que en participin ja tots els nostres amics.

El triomf del nostre candidat és segur, com és segura la derrota dels envajats i impotents que fan chor als enemics de la nostra terra.

El gran concert regió-regionalista

El diumenge passat i en el cèlebre hostal de La Guatlla va tenir lloc aquesta memorable manifestació músico-electoral, amb motiu de inaugurar-se el passadís que porta a les quadres del dit hostal. Varen amenitzar els acies projectats, tres cobles: una de sardanes, el dematí; una d'arregladissos, a la tarda; i una orquestra, a la nit. El *clou* de l'espeterant festa, va ésser el concert de la tarda, a càrrec de la «Cobla de l'odi» formada per valiosos elements locals, comarca s i extra-comarcals.

El concert estava anunciat per a les tres, emperò a les quatre encara no s'havia reunit toia la cobla. Poc a poc varen anar arribant els músics i llurs acompanyants de cada poble, i a dos quarts de cinc, temps just d'arreglar el *tablado*, sense facistols, puix que la llissó ja la *sabien de cor*, varen pujar a l'entramat, col·locat en un bell recó de l'estança, tots els components de la cobla, menys un. El mestre director suava sang, quan en passar la llista trobà en falta, no gens menys que l'arximaga major, l'olímpic professor Duràn i Ventosa, que no havia comparat. Reuneix la cobla i parodiant a aquell cèlebre mestre d'orquestra que li vaigué la virolla de la batufa, profereix aquella exclamació tant popular i coneguda de tothom: dona la can i el tò, i comença el concert.

El primer a fer filigrana fou el propi director, en *Paco* Sala — riu de cornelí — i diu a la concurrència que *no* calcatar l'esclavatge, i que cap elector no vol ésser titllat de salvatge el dia 29 de votar el seu personatge.

I encetat aquest formalisme, fa passar cant a l'incommensurable Senyor Dachs. Aquest merlot s'aixeca i treient-se un munt de papers de la buixaca, se fan escoltar a la concurrència, comença a dir la *decima* amb entonació mig dramàtica i mig gresca; i parla del Vallès, de les flors, de la *llegenda de la mar y sus arenas*. Se declara informal i s'emociona quan diu que *ELL*, tant com *ELL*, ha fet sacrificis per a la pàtria. Acaba la cantada eternit, i en assotar-se li cau una llàgrima que li entela les ulleres, i no sap acabar de llegir el paper.

Toca el torn desseguit a un solista de Cardedeu, qui amb veu de primer galán, reposada, recita el «Qui no té pà manes s'en pensa» del gran repertori d'aficionats de poblet. Parla de la dolça Catalunya i s'extasia posant els ulls en blanc en pensar que si en Torras surt diputat no té salvació la nostra terra. El públic comença a entristir-se. Se sent algun gemec d'enyorança. I quan la consternació s'anava a produir, s'aixeca la figura arrogant del cornelí de Montcada i comença el seu obligat.

Refila amb variades tonalitats i compta que el cacic Torras és un informal i sobornador. La primera qualitat, perquè va dir que baixaria a Montcada a les tres i ho va fer a les sis; i la segona perquè va intentar substituir-lo. (No li sabem aquesta receptivitat.) (S'asseu.)

Immediatament fa la seva tocada l'apocalíptic Maspons (en Caimitu). Tot just surt del *tablado* i no se li veu l'instrument. Amb mirada fosca i feréstega parla dels temps passats i retreu per mésima vegada que ell va ésser el qui sembla la bona lleveo patriòtica a Granollers. Més, en gràcia a la sinceritat, ha de manifestar que d'aquella lleveo sembrada tant sols n'ha esclatat *la flor de carbacera*. (Tot-hom resta estorot. En Senyor Dachs es passa la mà pel cap. El jove jura. Quin honor per a la família)

En aquests moments arriba l'arximaga, l'arximager Duràn i Ventosa, i en Caimitu reposa un moment l'encepegada. En tornar a empendre el cant confessa que ha sofert una espifada, es posa nerviós i calla. El públic repenja, no podem entendre si de tristors o de dolor, perquè al fi ha callat la *tenora desafinada*, en una revolada aixeca l'instrument un tel·liver, que diu que toca per encàrrec.

Se les enfila desseguit i aixecant la veu cap al sostre, que s'adona que li toca al cap, diu que en Torras és un mal pare, en mal fill i un mal esperit sant. Encara apreta més la clau dels aguts i del sostre passa a terra, acabant per arrossegar a en Trias per l'emprat. (Riallada general de la concurrència i un gest estrany del de la Bòvila que en aquells moments li rodava el cap)

Quan encara el públic no havia *tornat en sí*, surt de la cabina un redemptor: Sansalvador. En oir el públic les primeres notes graves d'aquest fagot, va exclamar entre dents: —Ja hi tornem a ésser — I, efectivament, es despenja aquest solista culpant a en Torras de la guerra del Marroc; i aprofitant tota la veu de que podia disposar en aquells moments, comença a vomitar dicteris contra l'exdiputat granollerí i fins el fa culpable de la seca d'aquest passat hivern; bo i tocant la fibra sensible de l'amor de mare, de l'enyor del fill i de mil tendreses més. (L'orador s'extén i bofeteja a un de Cardedeu. Ningú sabia que's tinguessin cap ressentiment, però... El públic, entre una cosa i altra, torna a sentir-se més impresionat i no pensa ja en les eleccions del dia 29. Quina bofetada!

Emperò ve un músic de augment, un músic que porta uileres i viu de la Mancomunitat. Aquest les emprèn contra en Torras i el culpa també de la guerra del Marroc; diu que ell ha redactat el manifest del Govern i que ell és el culpable de que la Mancomunitat no pugui disfrutar de la explotació dels telèfons de Barcelona. Parla de la llengua, de l'Alba, i defensa als causants de la ruïna de moltes famílies en l'escabrós *afar* del Banc de Barcelona. Per fi, comprenent que n'ha fet un grà massa, s'en va a seure al costat d'en Sidro i li pregunta què li ha semblat. El rajolista el felicitava efusivament.

Para venen els plats forts: el senyor d'Espanya i el colós Trias; com si diguessim l'home bou i l'home peix.

Comença el primer fent la descripció pintoresca de tot el que són unes eleccions de portes endintre, relatant les entrevistes amb alcaldes i secretaris, per a assegurar-se d'aquest modo—diu—la voluntat popular. (El gran MURTORI des del públic fa una ganyota.)

Diu que en Torras és un brètol i dedueix que els que el votaran també seran brètols. (Entusiasme general.) Parla de persecucions, i diu que no té prou llums al cervell (en aquest moment s'encén la llum elèctrica) per a comprendre com els electors no saben fer la tria dels candidats que els convé (En Trias saltada.)

Explica que en Torras és candidat a l'aigua per les malifetes per ell comeses, i en mig d'una alegria general comenta el cas insòlit de Sant Feliu de Codines (Espectació.) Diu que ha portat a l'alcalde destituït perquè es vegi la cara que fa de bon home, i acaba dient que aquest home honrat i digne, aquest alcalde exemplar, ha sigut escumbrat barroerament del seu càrrec i sabeu perquè? —exclama— dones, pel *pecat d'haver-me donat*—al senyor de Riba—250 vots de majoria. (Entusiasme delirant del públic. Tothom resta content i satisfet de la gran explicació. Se sent una veu entusiasta que crida «Visca la voluntat popular!»). El desori creix i quan semblava que el pasadís s'anava a ensorrar de tan brugit, treu el nas l'al·ludit alcalde de Sant Feliu i fa moviments de cap que confirmen el que ha dit el senyor d'Espanya.)

Per fi, l'home peix (en Trias) s'adelanta i diu sentenciosament: «Electors; jo guanyaré». Amb aquestes senzilles paraules s'apodera del públic i amb veu ben timbrada assegura formalment que ell va sol per les carreteres (Es-timbrades general.)

—No te tires— diu un del públic, pensant sens dubte trobar-se en una plaça de toros, i no